

7 Сегà раздмѣха. зашѡ сичко што си ми дѡлзъ, ѡ тебе ѣ:

8 Зашто дѡмы те, който си ми дѡлзъ, дѡдохъ имъ ги: и они ги прѣаха, и раздмѣха истинѡ. зашѡ ѡ тебе излѣзохъ, и повѣроваха чещу, ме ты пратилъ.

9 Изъ за нѣхъ молимъ: не за сичкиятъ мѣръ молимъ, но за онѣа, който ми си дѡлзъ. зашто са твои.

10 И сичкото мое (нѣшо) твоѣ ѣ, и твоѣто мое: и прослави хсе въ нѣхъ.

11 И не самъ вече въ мѣръ, но они са въ мѣръ, а азъ кодъ тебе ѡивамъ. Отче сватѣи, сохрани въ твоѣто име онѣа който ми си дѡлзъ, да бждатъ едно, каквѡто и нѣ.

12 Когато бѣхъ съ нѣхъ въ мѣръ, азъ ги сохранивахъ, въ твоѣто име онѣа който си ми дѡлзъ сохранихъ ги, и никой ѡ нѣхъ се не загдѣи, токму сынъ погѣбелши: да се свѣде писанѣто.

13 Я сегà кодъ тебе идемъ, и дѡмамъ тѣа (словеса) въ мѣръ, да иматъ моѡта радостъ, испланена въ тебе си.

14 Изъ имъ дѡдохъ слово то твоѣ: и мѣръ ги возненавидѣ, зашто не са ѡ мѣра, каквѡто и азъ не самъ ѡ мѣра.

15 Не молимъ да ги зѣмешъ ѡ мѣратъ, но да ги сохранишъ ѡ секакво слѡ.

16 Они не са ѡ мѣратъ, каквѡто и азъ не самъ ѡ мѣратъ.

17 ѡ сватѣи ги въ истината твоа: слово то твоѣ ѣ истина.

18 Каквѡто си мене пратилъ въ мѣръ, и азъ ги пратилъ въ мѣръ.

19 И за нѣхъ азъ посвѣщавамъ себе, да бждатъ и они ѡсвѣщени въ истината.

20 И не токму за нѣхъ, молимъ, но и за онѣа който ще повѣроватъ въ мене чрезъ нѣхно то слово:

21 Да бждатъ сичките едно; каквѡто си ты, Отче въ мене, и азъ въ тебе, (така) да бждатъ и они въ насъ едно: да повѣрѣва мѣръ, че ты си ме пратилъ.

22 И азъ слабата коѡто ми си дѡлзъ, дѡдохъ имъ а: да бждатъ едно, каквѡто сме и, нѣ едно.

23 Изъ (самъ) въ нѣхъ, и ты въ мене: да бждатъ и они совершени въ едно, и да раздѣе мѣръ, че си ме ты пратилъ, и возлюбилъ си ги, каквѡто си возлюбилъ мене.

24 Отче, онѣа който си ми дѡлзъ, искамъ гдѣто самъ азъ, да бждатъ и они съ мене: да гледатъ слава та